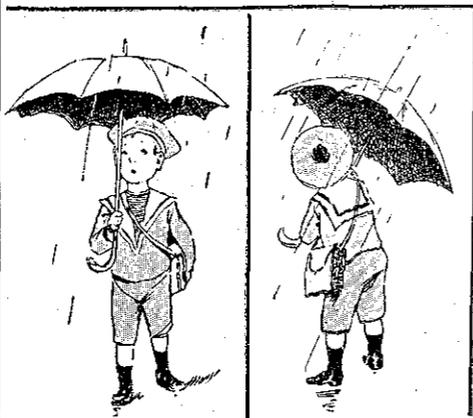

130ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ: ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

1.—Το Διήγημα, το οποίον θα γραφή επί τη βάσει των εικόνων τούτων,—δηλαδή θα διηγηται με λόγια την φαιδράν ιστορίαν που διηγούνται αφώνως αι εικόνες,—δεν πρέπει να υπερβαίνη τας 850 λέξεις. Τα έκτενέστερα θα αποκλεισθούν αμειλίκτως.

2.—Τα χειρόγραφα πρέπει να είνε πολύ καθαρά και ευανάγνωστα, να φέρουν μετά τον τίτλον του Διηγήματος την σημείωσιν «Διά τόν 130όν Διαγωνισμόν» και κάτωθεν τό όνομα και τό ψευδώνυμον (άν έχη) του διαγωνιζομένου.

3.—Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται να λάβουν μέρος δωρεάν μόν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκεκριμένον διά τό 1912, επί πληρωμή δε λεπτών 10 είς γραμματόσημον οί άνευ ψευδωνύμου συνδρομηται και τάδέλφια των, και λεπτών 30 οί κατά φύλλον άγορασταί.

4.—Η γλώσσα πρέπει να είνε ή συνήθης άπλή, την οποίαν μεταχειρίζεται ή Διάπλσις. Διήγημα γραμμένον είς σχολαστικήν ύπερκαθαρεύουσάν ή είς χυδαίουςαν ύπερδημοτικήν δεν είμπορεί να βραβευθή.

5.—Βραβετα θάπονιμηθούν τά ώρισμένα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς ("Ιδε Όδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. σ', 2, α', β' γ'") τό δε βραβευθόμενον διήγημα θα δημοσιευθή είς την «Διάπλσις», μετά της εικόνος του συγγραφέως, εάν στείλη φωτογραφίαν του.

6.—Διηγήματα διά τόν παρόντα Διαγωνισμόν είνε δεκτά μέχρι της 15' Απριλίου έ. έ. τό βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΟΔΥΣΣΗ

Η Όδύνη ήτο ένα κοριτσάκι ώραιόν και χαριτωμένον, με μαύρα μαλλιά, τά έπεία έπλαισίωσαν τό ώχρόν της πρόσωπον. Τά λεπτά της χείλη ήσαν σχεδόν πάντοτε κλειστά, τά δε μαβρά της μάτια ένείχον τόσον πένθιμον μελαγχολίαν, ώστε κανείς δεν ήμπορούσε να τά ιδή χωρίς να κλαύση.

κετο άδίκως υπό τών έθρών του. Γονείς έβλεπαν τά τέκνα των να γίνονται τόσον κακά, ώστε ή κόμη των έλευκαίνετο πρόωρως. Η διχόνοια είσέδυσε μεταξύ τών συζύγων, ή φοβερά ασθένεια έπληητε κάποιον από την οικογένειαν και τόν κατέτρυχεν επί έτη όλόκληρα. Οί άνθρωποι, άπορρούντες πόθεν προήρχετο τόση δυστυχία, παρετήρουν ό είς τόν άλλον εκπληκται, και δεν έγνωρίζαν ότι αυτοί οί ίδιοι άνογιαν την θύραν των είς την Όδύνην την ήσυχην και ώχράν, ότι αυτοί οί ίδιοι την έκαλοΰσαν είς τό τραπέζι των.

δεν αντίλαμπάνετο πάντοτε, ότι τούς επεσκέπτετο πάρα πολύ συχνά. Τότε θλίψις μετά την θλίψιν έπέπιπεν επί αυτών, έως ότου τό μελαγχολικόν παιδί ανέλαμβανε την ταξιδιωτικήν του ράβδον και τούς απέχαιρέτα με καρδίαν βαρυσάλγη και μάτια βουρκωμένα. Έπροχώρει βραδέως, ήσυχα, χωρίς ποτέ της να βιάζεται, και έντοούταις έπροχώρει ταχύτερον και τών όρμητικών χειμάρρων τών όρέων, ταχύτερον και τών ίσχυρών ανέμων. Ούτως έπεσκέπτετο όλον τόν κόσμον. Τό φοβερώτερον ήτο διαν έδλεπε παιδιά, και άνεμιγνύετο μετ' αυτών, και τά δυστυχισμένα μικρά προσεβάλλοντο υπό μακροχρονίου ασθενείας, ή έμεναν όρφανά, και τά ώραια των προσωπίακα έγίνοντο ώχρά και ίσχνά ώσαν τό πρόσωπον της Όδύνης, και οί οφθαλμοί των σκοτεινοί και μελαγχολικοί ώσαν τούς ιδικούς της. Όταν τό έδλεπεν αυτό, ή Όδύνη έκλαιε πικρά,

και διά πολών καιρόν δεν εκύτταζε πλέον κανέν παιδίον, απέστρεφε μάλιστα την κεφαλήν όσάκις τά διεκρίνε τυχαίως να παίζουν.

Μίαν ήμέραν κατεκλιθη κάτω από μίαν μηλέαν και είδε τά μεγάλα μηλιά, τά όποια είχον τόσον ώραιον κόκκινον χρώμα, ώστε έγέμιζαν χαράν όποιον τά έδλεπεν.

—«Ω, αγαπητή μου μηλιά, εφώναζεν ή Όδύνη, δόσε είς τά μάγουλά μου ένα τέτιο ώραιον κόκκινον χρώμα! ίσως τότε οί άνθρωποι με κυττάξουν με μεγαλειέταν εύχαριστήριον».

—«Όχι, είπεν ή μηλέα αν είχες τέτοια ώραια κόκκινα μάγουλα, τότε δεν θα σε έδέχοντο και δεν θα σε έφιλοξενούσαν με τόση συμπάθειαν».

Μελαγχολική ή Όδύνη έσκόπη και άπεμακρόνθη. Μετ' όλίγον εφθασε είς ένα κήπον, πλησίον ποταμού. Τά πτηνά εκελαδούσαν εκεί τόσον γλυκά, ώστε έσκόρπιζαν την χαράν είς όλας τάς καρδίαις.

—«Ω σείς, αγαπητά μου πουλάκια,

εφώναζεν ή Όδύνη, δόσε και είς έμέ τό θελκτικόν σας τραγουδι, διά να χαρποκιά τούς ανθρώπους!»

—«Όχι, αγαπητό παιδι, άπήνησαν τά πτηνά, εάν δεν εβάδιζες τόσον άθωρόβως, εάν δεν έπροχώρεις τόσον σιωπηλά, οί άνθρωποι δεν θα σε έλχομόνου και θα ήσθάνοντο ότι είσαι ή Όδύνη, ή όποια φέρει τάς θλίψεις.»

Έφυγε και πάλιν ή Όδύνη και εφθασεν είς πυκνόν δάσος. Πόσον ώραια ευωδίαζεν εκεί, πόσον άπαλή ήτο ή παγεία χλόη υπό τά δένδρα! Έδω κ' εκεί αι άκτινες του ήλιου εισχωρούσαν διά μέσου του ψιθυρίζοντος φυλλώματος τών δένδρων, και τρέμουσαι εχόρευον επί της χλόης. Ητο θαυμάσια.

«Έδω, έσυλλογίσθη είμπορώ να μείνω ήσυχη, χωρίς να φέρω θλίψεις είς κανένα. Έδω είμπορώ να αναπαυθώ όσον θέλω, διότι κανείς δεν θα με ιδή, διά νάρρωσήτη, και να πάθη».

Αίφνης μία άκτις του ήλιου ώλί-

σθησε διά μέσου του φυλλώματος, είδε τούς θαυμασίως ώραίους αλλά σκοτεινούς οφθαλμούς, έπήδησεν είς αυτούς, τούς εφώτισε και είσέδυσε μέχρι της καρδιάς της Όδύνης. Και όλον τό δάσος είδε την θαυμαστήν λάμψιν του λεπτού παιδικού προσώπου και αντήχησεν από έπιφωνήματα χαράς και θαυμασμού. Η Όδύνη δεν έγνωρίζεν ότι έγινε ώραιότερα, άλλ' ήσθάνθη ότι ή ήλιακή άκτις έθερμάνει και έγέμιζε χαράν την καρδίαν της.

—«Ω αγαπητό μου δάσος, εφώναζε, χάρισέ μου μίαν μόνον από τάς χιλιάς σου άκτινας και θα είμαι εύτυχής».

Τότε αίφνης νεκρική σιωπή επεκράτησεν είς τό δάσος! τά δένδρα εκυτάχθησαν μελαγχολικά, ή άκτις έξηφανίσθη από τά μάτια της Όδύνης, έπήδησεν επάνω είς μίαν λαμπυρίζουσαν σάυραν και εκρύθη κάτωθεν τών ύψηλών πτερύδων.

(Έπειτα τό τέλος) KΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

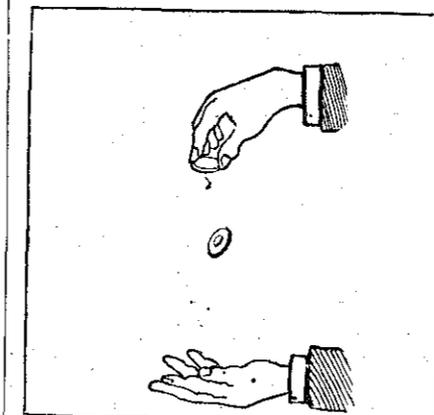
Τεράστιος όγκόπαγος

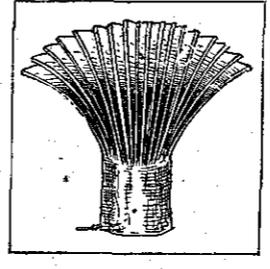
Είς τάς άρκτικής θλίμασσας, οί θαλασσοπόροι συναντούν συχνότατα πλέονοντας όγκόπαγους τόσον μεγάλους, ώστε όμοιάζου με βουνώδεις νησίδας. Δημοσιεύομεν έδω την φωτογραφίαν του μεγαλύτερου όγκόπαγου, τόν όποιον συνήντησαν ως τώρα. Περί του όγκου του είμπορείτε να σχηματίσετε ιδέαν, παραβάλλοντες αυτόν προς τό πλησίον του εύρισκόμενον πλοϊόν.

Ταχυδακτυλογρικόν παίγιον

Λάβετε έν είκοσάλεπτον νικελ, τοποθετήσατέ το μεταξύ δύο δεκαρών χαλκίνων και κρατήσατέ τα όλα διά του αντίχειρος και του δείκτου. όπως δείχνει ή εικόνα. Αναγγειλάτε καρπίν ότι θα κάμετε να έξασανισθή τό είκοσάλεπτον νί-

Έργον ύπομονής

Τό περίεργον αυτό ριπίδιον είνε μονοκόμματο και κατασκευασθη από έν τεμάχιον κορμού δένδρου, τό επάνω μέρος του όποιου έπριονίσθη είς λεπτοτάτας σανίδας υπό ενός Δανού είς τό Γκιννέκεν. Αί σανίδες κρατούνται άνεικται διά μικρών σφηνών τοποθετημένων είς την βάση των, μεταξύ έκάστης σανίδος. Τό ριπίδιον αυτό έχει ύψος δύο μέτρων.

κανέκλεισαν την όδον στα δύο και τάς άλλας κεντρικάς όδους, όπόθεν θα διήρχοντο αι άποκράτικαι παραβάσεις.

Απε δυσανάγνωστον χειρόγραφόν, ό τυπογράφος έσχηματίσθησεν την ανωτέρω φράσιν άγνωρίστον. Τι να λέγη, άρά γε;

β') Παίγιον

Εοσάλη από του Λευκοκυμάγιου Αιγαίου

ΟΣ	ΤΙ	ΝΟΣ	ΔΙ	ΤΩ
ΓΟΥ	ΤΟΣ	ΑΙ	ΜΙ	ΛΑΣ
ΟΣ	Α	ΡΩΝ	ΚΛΑΥ	ΚΑ
ΝΕ	ΔΟ	ΑΝ	ΤΙ	ΝΙ

Να συναρμολογηθούν αι ανωτέρω συλλαβαι ώστε ν' αποτελεσθούν τά όνόματα εξ Ρωμαίων αυτοκρατόρων.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τάς Αθήνας, τάς Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη τάς λύσεις είς τό γραφείον μας (38, όδός Εϋραπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού τό όποιον θάποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 9ου φύλλου

α'). Καρυά, λείκη, κυάριςσος, άμυγδαλή, πλατάνος. —β'). Ο γεννηθείς 29ην Φεβρουαρίου, διότι εορτάζει μόνον κατά τετραετίαν.

Έβδομαδιαίο Διαγωνισμοί

α') Τυπογραφικά λάθη

Τό όλον θέμα ένεθουσία σε τούς Αθηναίους τινές παρα τό ψυχός

